

1 skyrius

Vienoms pavyksta pasirinkti savo vaiko tėvą, kitoms ne. Vienos metų metus sijoja milžinišką vyrų populiaciją kaip šieno stirtą, o kitos papuola į pasalą netikėtai.

Keitė niekada negalvojo tapsianti viena iš tų, kurios papuola į pasalą. Ir tikrai niekada nesitikėjo, kad trisdešimt šešerių bus nėščia, netekėjusi ir dar su aštuoneriais metais jaunesniu vaikinu. Vaikinu, kuris dabar, jiems važiuojant į pirmąjį nėščiųjų užsiėmimą, sėdėjo šalia apsirengęs futbolininko apranga. Keitę pykino. Ji nurašė tai savo jauduliui prieš kursus ir tam, kad Benas atėjo tiesiai iš mokyklos, kur dirbo kūno kultūros mokytoju, nemaloniai atsiduodamas sportbačiais, paauglišku prakaitu ir bulvių koše. Žiūrėdama į jį Keitė guodėsi viena mintimi — jog jis neabejotinai suras taiklių perlų, kurie padės jai numalšinti savo baimes.

— Vienas vyrukas darbe sakė, kad per tuos užsiėmimus jūs dvi valandas kalbatės apie papus ir putes. Nieko sau, a?

Keitė dar kurį laiką stebėjosi į Beną, tada atsiduso ir įjungė pavarą.

— Prašau, nesakyk taip, — sunkiai ištarė ji, kai automobilis pajudėjo.

— Kaip? — paklausė Benas, knebinėdamas visus ranka pasiekiamus mygtukus, jungtukus ir rankenėles ant Keitės automobilio prietaisų skydelio.

— Putės, — pasakė Keitė, pliaukštelėdama jam per pirštus.

— Šis žodis geresnis už kitus tam daiktui pavadin-
ti, — nenusileido Benas. — Nes galėčiau pasakyti...

— Ne, daugiau jokių žodžių, — nutraukė ją Keitė. — Žinai, mano senelei tai nepatiktų.

— Kodėl? Ar ji važiuos kartu? — Benas atidarė daiktadėžę ir dirstelėjo į vidų.

— Jos vardas buvo Putencija, jau esu tau minėjusi, — pasakė Keitė, pamažu prarasdama kantrybę.

Benas atsisuko ir įsmeigė į Keitę susižavėjimo kupiną žvilgsnį.

— Niekada man šito nesakei. Juk dėl tokios informacijos verta gyventi, ir aš tikrai nebūčiau to pamiršęs.

— Iš tiesų, — tarstelėjo Keitė. Ji dvejojo svarstydamą, ar nori tęsti šį pokalbį, tada nusprendė, jog tai, ką ji dabar pasakys, veikiausiai galutinai praskaidrins Beno dieną. — Tai aš niekada nesakiau tau, kokia buvo jos pavardė?

Benas akimirškai paniro į gilius apmąstymus, o tada entuziastingai pratrūko:

— Makštis. Nujaučiu, kad Makštis. Pasakyk man, kad jos pavardė buvo Vagina, ir aš mirsiu laimingas.

— Tiesą sakant, Pimpė, — šiek tiek triumfuodama ištarė Keitė.

Benas atkarusiu iš nuostabos žandikauliu įsistebeilijo į ją.

— Tu mane maustai, — pagaliau ištarė jis. — Tėvai pavadino ją Putencija, žinodami, kad jos pavardė Pimpė. Gal jie bepročiai?

— Ne, kvaily. Pimpis buvo jos vyro pavardė. Senelė gimė ne Pimpe.

— Ji buvo vardu Putencija ir ištekėjo už Pimpio?

— Taip.

Benas kurį laiką tylėjo, paskui iškilmingai pareiškė:

— Tavo senelė buvo geniali komikė.

Likusį kelią jie nesikalbėjo, nes Benas įsijautęs rašė žinutes arba skambino draugams, dalydamasis visų laikų juokingiausio vardo istorija. Jis tebepliurpė telefonu, kai ji ėmė kaupti jėgas, kad išliptų iš automobilio. Keitė pasuko savo išsipūtusį pilvą, norėjo nukreipti kūną tikėdamasi, kad visa kita seks iš paskos. Nužvelgusi visą akra rūpestingai parinktos rausvai raudonos nešimtaprocen-
tinės medvilnės, banguojančios visomis kryptimis per jos apvalumus, ji vylėsi atrodanti kaip moteris, kontroliuojanti savo nėštumą. Tačiau prisiminusi, kad kaip tik dėl šios kontrolės trūkumo ji ir atsidūrė čia, pajuto pernelyg gerai pažįstamą spaudimą aplink širdį. Ji žvilgtelėjo per petį, ieškodama Beno paguodos, ir pirmą kartą pastebėjo jo kelius, ištepliotus mokyklos stadiono purvu.

— Tavo keliai! — šūktelėjo ji, rodydama į akį rėžiančias dėmes.

— Aš neketinu pirštis dabar, — neva supykęs atržė Benas.

Keitė beviltiškai papurtė galvą, giliai įkvėpė ir patraukė ligoninės durų link. Iki šiol ji manėsi ganėtinai puikiai besitvarkanti gyvenimą. Visi svarbiausi punktai buvo pažymėti varnele. Universitetas, karjera, nuosavi namai. Taip, neužpildyta santuokos skiltis vis dar badė akis, tačiau juk pati taip norėjo. Nepaprastai skausminga pirmosios meilės patirtis taip sužeidė jos jauną širdį, kad ši visiškai taip ir neatsigavo. Nuo tada kiekvienas menkiausias meilės sukeltas virpulytė tučtuojau primindavo jai apie greitai ištiksinčią širdgėlą, ir nieko nelaukdama ji skubiai nutraukdavo santykius. Ji žinojo, jog toks požiūris nenuvylė jos per šiuos metus, kol ji stebėjo, kaip paliktos draugės viena po kitos kenčia.

Jau ir skaičių pametė, kiek kartų jos draugės buvo pareiškusios, esą sutiko *tą vienintelį*. Ir jai buvo liūdna žinant, kad maždaug po dviejų savaitių jos stovės prie jos durų slenksčio ašarodamos dėl tragiškos, tačiau numanomos istorijos, aiškiai nesusimąstydamos, kad būtent su tokiomis kaip *ji* ir užklumpami jų *vieninteliai*. Keitė kantriai pilstydavo vyną, kol draugės liūdavo širdį, ir vakaras neišvengiamai pasibaigdavo girtų šokiais ir dainomis jos valgomajame pagal vaikinų grupių muziką. Paskui visos išpažindavo savo meilę jai sakydamos, kad Keitė — geriausia draugė pasaulyje. Galų gale paryčiais viena iš jų apsigemdavo per balkoną.

Keitę stebino, jog merginos niekaip nepasimoko, kad jei atiduosi kam nors savo širdį, ji bus taip pat nerūpestingai išmesta kaip dėvėtas kostiumėlis, vos tik pro šalį prašmėžuos naujojo sezono sijonas. Visgi šiuo metu vakarai, kai jai tekdavo guosti nelaimingos meilės kankinamas drauges, regis, jau išseko. Viena po kitos jos pagaliau susirado vyrus, kurie buvo linkę tęsti santykius ilgiau nei penkias minutes, ir kėlė vestuves, apie kokias visada svajojo.

Jos nuomone, pastarieji dveji metai buvo pasmerkę ją dvasinėms kančioms matant, kaip kreminės spalvos popieriaus kvietimai bauginamai sparčiai kaupiasi svetainėje ant lentynos. Keitės širdis smuktelėdavo kiekvieną kartą, kai tik paimdavo į rankas kruopščiai parinktą voka, kuris be jokios abejonės buvo priderintas prie nuotakos keliaraiščio spalvos, ir ištraukdavo kvietimą, parašytą pačios būsimosios nuotakos ranka. Ji beviltiškai užsimerkdavo, perskaičiusi žodžius „Panelei Keitei Čepmen ir Partneriui“. Kodėl, na kodėl? Ar yra toks įstatymas, kad į vestuves privalu eiti tik poromis? Kodėl ji negalėtų nueiti viena? Gal kas nors labai bijo, jog vieniši žmonės gali pabėgti su nuotaka ar jaunikiu, jei pasitaikytų proga? O gal tai vienas iš santuokos įžadų? Bendrausi tik su įsipareigojusiais draugais, kad būtų išvengta nuklydimų? Keitė pradėjo bijoti tų vadinamųjų džiaugsmingų progų, nes jai nuolatos tekdavo ieškotis kokio nors vyruko, su kuriuo kadaise girta glamonėjosi, ir kuris, mainais į nemokamą valgį ir gėrimus, galėtų

ištverti gero linkinčių giminaičių nepalaujamą klausinėjimą: „Tai dabar judviejų eilė?“

Galų gale ji nusprendė: gana kentėti; ji turėtų atstovauti visoms stiprioms, nepriklausomoms moterims ir nebenuolaidžiauti stereotipui, kad laimė neatsiejama nuo vyro. Gavusi kvietimą į kitas vestuves, ji priėmė genialų sprendimą ir pasikvietė Danielę iš reklamos agentūros, kurioje ji dirbo. Reikėjo pamatyti Lauros senelės sesers veido išraišką, kai jie mandagiai šnekučiausi per vestuvių pusryčius. Danielis pasidžiaugė, kad taip, gali būti, jog kitos vestuvės bus jo, nes jau daugiau nei šešis mėnesius susitikinėjęs su savo vaikinu Robu, ir jie abu su niekuo kitu nebesimylė, nebent užskaitytum naktį, kurią jis praleidęs su Stenliu, savo buvusiuoju. Tačiau jis nemanąs, kad tai skaitosi, nes tuo metu jis buvęs labai girtas, be to, Stenlis buvo apsirengęs jūrų laivyno karininko uniforma, nes tai buvęs karnavalo vakarėlis, o kas gi galėtų atsispirti vyrui su uniforma?

Nuo tos akimirkos Danielis tapo jos nauju geriausiu vestuvių palydovu.

Keitė krūptelėjo, kai įėjus pro ligoninės duris Benas paėmė ją už rankos.

— Tai ką manai? — paklausė jis, pasispjaudydamas savo kitą ranką ir bandydamas nusivalyti nuo kelio purvą.

— Atleisk, užsigalvojau. Ką sakei?

— Sakiau, kaip manai, kokie kiti žmonės dalyvaus užsiėmime? — pakartojo klausimą Benas.

— O, jie bus perskaitę visas knygas, tiksliai žinos, ką daryti, ir uždavinės labai protingus klausimus, — atsiliepė Keitė, vėl pajusdama kylančią paniką.

Ji skausmingai suvokė, kad iki šiol savo nėštumą laikė tvirtai uždarytą dokumentų spintoje, skyrelyje „Sutvarkyti vėliau“. Ir dabar tapo aišku, jog tas „vėliau“ tikrai pribrendo.

— Mmm, — numykė Benas, apmąstydamas Keitės žodžius. — Tai tu manai, kad mudu būsime tie triukšmadariai, kurie sėdi paskutiniame suole, kai kalikai priekyje gaudyte gauda kiekvieną mokytojo žodį?

— Veikiausiai, — atsiduso Keitė.

Benas dirstelėjo į ją.

— Paskutiniame suole visada smagiau, — nusišiepė jis.

Ji nesusilaikiusi irgi nusišypsojo.

— Tu teisus, — atsiliepė pasijutusi geriau.

Benas puikiai žino, kaip neleisti jai pernelyg rimtai žiūrėti į gyvenimą. Kaip tik tuo ir patraukė ją Benas, kai jiedu susitiko vieną iš blogiausių vakarų jos gyvenime.